

Findel en Pomido

De schat van de mini-Enten

Kevin De Meersman

Van dezelfde auteur verschenen:

De koning van Calex- De Necromancer: 1^e druk – ISBN 9789465123950

De koning van Calex – De Necromancer: 2^e herziene druk – ISBN 9789083503615

De koning van Calex – De Necromancer: e-book – ISBN 9789083503608

The king of Calex – The Necromancer: first English translation - ISBN 9789083503639

Worden verwacht:

Findel en Pomido – De Zeedraak van Zephyra

De koning van Calex – De Dwerg

Findel en Pomido – De schat van de mini-Enten

Auteur: Kevin De Meersman

Coverontwerp: Bruno Vergauwen; FACTS – Your Belgian Comic Con

ISBN hardcover: 9789083503622

Copyright 2025 © Kevin De Meersman

Jaar van Eerste uitgave 2025

D/2025/De Meersman Kevin, Uitgever

Vormgeving, redactie en layout: Kevin De Meersman, Anne-Marie Steenhoudt

Hoofdstuk 1

Oma Sprongel

*H*et was een druilerige vrijdag, ergens in het midden van de herfst. Zwarte wolken hingen al een hele dag over het dorp. Af en toe liet de dreigende lucht een stortbui los, waarna de wolken weer verder trokken. Het was zo'n dag waarop grote mensen vaak zeggen: "Nou, dit is echt geen weer om een hond door te jagen", of "Het regent werkelijk pijpenstelen!" De school was nog maar net uit en de zon was al ondergegaan. In de schemering van die avond reed een grijze auto door de straat waar de boerderij van de familie Sprongel lag. De wagen reed door verschillende diepe plassen voordat hij tot stilstand kwam.

Freek Sprongel, de zoon van meneer en mevrouw Sprongel, had zijn auto net geparkeerd, of het achterportier aan de kant van de weg zwaaide meteen open. Een kleine jongen stak zijn voeten naar buiten. Met zijn knalgele laarzen sprong hij uit de wagen, precies in een plas regenwater. De opspattende druppels maakten natte plekken op zijn donkerbruine broek, maar aan zijn uitbundige gegiechel was te horen dat hij het speelse moment erg leuk vond.

‘Moet dat nou?’ riep vader Freek, die met grote passen rond de wagen liep en het gegiechel van Pieter had gehoord. Hij keek de jongste van zijn twee kinderen met een boze blik aan, fronste zijn wenkbrauwen en schudde afkeurend zijn hoofd.

‘Geeft toch niks?’ vroeg de jongen en haalde zijn schouders op. ‘Ik trek ze meteen uit als we binnen zijn hoor, papa.’

Maar vader Freek herinnerde zich de woorden van zijn moeder, toen hij zelf als klein jongetje met natte laarzen de gang van de boerderij was binnengegaan. “Laarzen uit!” hoorde hij haar in gedachten schreeuwen.

‘Oma heeft misschien gepoetst, en dan zal ze heus niet blij zijn met druppelende laarzen’, mompelde vader Freek, terwijl hij dezelfde waarschuwende vinger opstak die zijn moeder hem vroeger ook steeds had getoond.

Het geluid van een tweede sprong in de plas deed vader Freek het bloed naar de oren stijgen. ‘Fien!’ riep hij boos naar zijn dochter. ‘Verdraaid nog aan toe, jij zou het voorbeeld moeten geven! Kom nou toch uit dat water!’

Fien keek naar haar jongere broer. Omdat Pieter zich schuldig voelde, bracht hij een hand voor zijn mond. Fien glimlachte gniffelend naar hem en trok haar schouders op. ‘Ach, oma vindt het echt niet erg hoor, papa’, zei ze geruststellend. Ze maakte met één hand een gebaar naar haar vader, waarmee ze aangaf dat hij zich geen zorgen hoefde te maken.

De elfjarige tiener droeg een donkergroene jas, op de groei gekocht, en een blauwe broek. Ze schudde flink haar roze laarzen en wapperde er op die manier de druppels af. Daarna stapte ze met overdreven grote passen uit de plas. De kleurrijk geklede tiener liep naar haar broer en pakte hem bij de schouders vast. 'Je mag dat echt... niet... meer... doen..., Pieter!' zei ze, terwijl ze met zijn schouders schudde en hem een knipoogje toewierp. Daarna draaide ze zich met een brede glimlach naar haar vader. Die had het grote-zus-spelletje al opgemerkt, maar kon door haar pientere reactie niet anders dan lachen.

'Bedankt voor je hulp, meisje', zei vader Freek een beetje verslagen. Daarna liepen ze samen naar de boerderij van zijn ouders.

Een elektrisch belletje dat pas na drie keer stevig duwen afging, veroorzaakte een dof gerommel in de hal. De houten voordeur van de boerderij zwaaide krakend open. Een potige dame met een mollig gezicht verscheen in de deuropening. Ze droeg twee grijze slofjes, een blauw gestreept kleed en een bebloemde voorschoot. Een zwarte haarspeld hield haar grijze haar in een strakke greep bijeen.

Hoewel de kinderen elke week op hetzelfde tijdstip op bezoek kwamen, riep mevrouw Sprongel zoals altijd vol enthousiasme: 'Kijk nou 'ns wie we hier hebben! Fien en Pietertje! Kom snel binnen en trek jullie laarsjes uit!' Haar zoon Freek gaf ze een eenvoudige knik en een glimlach als welkom. Mevrouw Sprongel hield van haar zoon, maar op dat moment ging haar aandacht

naar de twee spruiten, die ze van kleins af elke vrijdag opving. Steevast was dat een avond vol spelletjes, tekeningen, kleurpotloden, stiften en sinds enkele jaren ook verhalen voorlezen.

‘Je bent veel vriendelijker dan toen ik met natte laarzen in de gang stond’, opperde Freek Sprongel.

‘Je hield ze dan ook vaker aan dan dat je ze uittrok’, antwoordde mevrouw Sprongel met een grijns op het gezicht.

De kinderen renden naar hun grootmoeder en omhelsden haar. Net zoals bij vele andere oma’s, was de belangrijkste zorg van mevrouw Sprongel dat haar kleinkinderen voldoende aten en dronken om goed te kunnen groeien. Het weerzien met hen bracht dan ook de wekelijkse stroom vragen met zich mee: ‘Hebben jullie al gegeten? Zullen we... een marshmallow roosteren? Of misschien... een warme kop chocolademelk drinken?’ Bij die laatste woorden knikten de kinderen vol overgave.

‘Mama... Ze hebben thuis al gegeten, overlaad hen alsjeblieft niet met te veel zoetigheid?’ wierp vader Freek voorzichtig op.

‘Komt helemaal goed, lieverd. Maak je maar geen zorgen. Jij hebt het er toch ook goed vanaf gebracht?’ vroeg mevrouw Sprongel. Ze keek met grote ogen naar de bolle buik van haar zoon.

Vader Freek liep terug naar de auto en riep nog: ‘Morgenvroeg? Tien uur?’ Mevrouw Sprongel knikte en zwaaide

naar haar zoon toen hij wegreed. Daarna sloeg ze de voordeur achter zich dicht.

De grote wandklok in de gang van de boerderij sloeg net zes uur. De echo galmde nog een tijdje na en oma Sprongel wachtte tot het laatste geluid verdween. Daarna keek ze naar haar kleinkinderen en zei: 'Eerst die laarzen uit, en dan kunnen we samen voor het haardvuur een verhaal lezen. Vinden jullie dat een goed idee? Voor jou twee scheppen chocoladepoeder, Pieter?' vroeg ze nog, terwijl ze al naar de keuken liep.

De ogen van Pieter fonkelden. 'Ja, dank je wel, oma!' riep hij blij. Daarna keek hij naar zijn zus met een blik vol verlangen naar warme chocolademelk.

'Misschien leest oma ons weer voor uit de verhalen van de nimfen...,' opperde Fien, om te zien hoe haar broer zou reageren. Die suggestie klonk hem als muziek in de oren.

'JA!' riep Pieter uitgelaten. 'Ik vraag het haar meteen!' Nadat hij zijn regenjas aan een haak had gehangen en zijn laarzen op een dweil had gezet, liep hij op natte kousen naar de keuken. Fien had ondertussen nog wat moeite met de rits van haar te grote winterjas.

'Haast je...,' zei Pieter ongeduldig, terwijl hij de deurkruk al in de hand had. Hij stapte de keuken binnen en ging naast mevrouw Sprongel staan. Pieter keek smekend naar zijn grootmoeder en vroeg: 'Oma..., zou je ons straks misschien een verhaal over Findel en Pomido willen voorlezen?'

*‘Natuurlijk wil ik dat’, antwoordde ze glimlachend.
Ondertussen roerde ze verder in de dampende pot melk en zei:
‘Kies alvast een boek uit de kast en ga gezellig voor het
haardvuur zitten. Ik kom er zo aan.’*

*Pieter liep naar de woonkamer en ging vlak achter de deur
staan, bij de eikenhouten boekenkast van zijn grootouders.
Verschillende rijen kleurrijke boeken stonden in de kast, keurig
gesorteerd op kleur, titel of personage. Er stond voor ieder wat
wils in de boekenkast van mevrouw Sprongel. Dat was het
resultaat van jarenlang verhalen verzamelen. Met grote ogen
bewonderde Pieter de netjes geordende schappen met boeken
van allerlei aard: natuurboeken, schriften met prenten die
moesten worden ingeplakt, verschillende soorten strips,
reisgidsen naar de uithoeken van de wereld en encyclopedieën -
over alles wat je maar kon bedenken. Maar in de grote kast
stonden vooral... verhalen. Heel veel verhalen. Fantasierijke
boeken met magische wezens, waargebeurde verhalen en zelfs
boeken met onderwerpen waarvan je hoofd ging duizelen - zoals
over het heelal of de innerlijke mens.*

*Het meest opvallend waren de verhalen voor kinderen. Stuk
voor stuk droegen deze boeken magische kaften met feeëriek
wezentjes, of toonden ze werelden waar je alleen via je eigen
fantasie kon induiken. Voor mevrouw Sprongel was lezen, naast
een aangenaam tijdverdrijf, duidelijk een ware passie.*

*Fien had het gesprek tussen haar grootmoeder en haar broer
opgevangen en liep meteen naar de boekenkast. Ze ging naast*

Pieter staan, streek met haar vingers langs de ruggen van de boeken waar hij nog niet bij kon, en zei plots heel overtuigd: 'Deze!' Een bruingroen boek schoof ze een beetje naar zich toe en liet het in haar handen glijden. Verwonderd keek ze naar de omslag die de inhoud van het verhaal al een beetje verklapte. Op de kaft stond een prachtige tekening van twee woudnimfen, met naast hen iets dat op een boompje leek.

'Mag ik de titel lezen? Mag ik? Mag ik?' vroeg Pieter nieuwsgierig, terwijl hij op en neer huppelde om de omslag te kunnen zien.

'Dat mag je', antwoordde Fien en ze overhandigde hem het boek.

Pieter pakte het met beide handen stevig vast en keek aandachtig naar de tekening op de kaft, terwijl hij naar de zitzakken voor het haardvuur liep. Die werden elke week klaargezet om er telkens een gezellige vrijdagavond van te maken. De geur van brandend hout had zich al in de woonkamer verspreid en het haardvuur knisperde en knetterde achter hem. Hij liet zich in een van de zitzakken vallen en las de titel hardop: 'Findel en Pomido - De schat van de mini-Enten!'

'Oh, maar dat is echt een heel mooi boek!' riep mevrouw Sprongel vanuit de keuken toen ze Pieter de titel hoorde voorlezen.

Een beetje later kwam oma met twee grote mokken warme chocolademelk en een kop thee de woonkamer binnen. Ze nam

plaats in haar schommelstoel. Pieter overhandigde haar het boek en glimlachte naar zijn zus, die ook al in een zitzak was gaan zitten. De avond van oma Sprongel kon op dat moment niet meer stuk: een goed boek, de kleinkinderen, het gezellige haardvuur en een tas verse thee. Meer had ze niet nodig om gelukkig te zijn. Ze zette haar hoekige leesbril op, wreef even over de kaft van het boek en sloeg het open.

Hoofdstuk 2

De mini-Ent

In Silvaña, een land niet zo ver hiervandaan, ligt een verborgen wereld vol magie en wonderen. In dit natuurrijke en feeëriek land wonen verschillende soorten wezentjes; het ene al wat magischer dan het andere. Eén van deze wezentjes die in Silvaña wonen, zijn de nimfen van het Erynwood. Het grote woud waar deze nimfjes wonen, strekt zich uit over het volledige zuiden van Silvaña en ligt vlak naast het strand van de Zephyrazee.

Een woudnimfje kan je het beste vergelijken met een fee of een kleine elf. Ze hebben vier doorzichtige vleugeltjes op hun rug - zoals die van een libel of waterjuffer - een rond gezichtje met een kleine neus, spitse oren en altijd een lichte bloes op hun wangen. Behalve de nimfen leven er ook andere dieren en bosbewoners in het Erynwood, maar van alle wezentjes zijn zij vast en zeker de dapperste en meest avontuurlijke.

Op een dag bevonden twee nimfen zich op het Zephyrastrand, net buiten het Erynwood. Op de hoge rotsen en kliffen van het strand konden ze gemakkelijk hun vliegkunsten oefenen. Findel, de kleinste van de twee, stond op een van de hoogste rotsen. Hij droeg een donkerbruine avonturiersbroek

met brede pijpen, een friskgroen jasje dat voor zijn borst openhing en een bruine duikersbril met grote glazen om zijn nek. Pomido, de iets oudere nimf, stond beneden op het strand en keek naar haar beste vriendje. Ze droeg precies dezelfde kleren, al zaten die bij haar iets strakker omdat ze al wat groter was. Rond haar hals droeg ze ook nog een rode, met witte bollen geknoopte zakdoek.

Findel stond op de rots klaar voor een gewaagde duikvlucht naar beneden. Hoewel hij al heel goed kon vliegen, wilde hij de moeilijkste technieken en vliegkunsten leren om zo de meest getalenteerde nimf van het hele Erynwoud te worden.

‘Spring dan, Findel! Je zult het anders nooit helemaal onder de knie krijgen!’ riep Pomido, terwijl ze een vuist opstak om haar beste vriendje aan te moedigen. ‘Je kunt het echt wel!’ voegde ze er nog aan toe. Pomido bewonderde het doorzettingsvermogen van Findel, want telkens hij erin slaagde een nieuwe techniek te leren, sprong haar hart op van geluk. Ze was er altijd als de kippen bij om aan de andere nimfen van Eryn te vertellen over zijn gedurfde sprongen en kunsten in de lucht.

Findel keek vanaf de rots naar beneden en knikte overtuigd naar Pomido. Zijn handen plaatste hij als een luidspreker rond zijn mond en riep: ‘Ik doe het nu! Ik kan het!’ Hij zette zijn duikersbril op, bracht zijn armen naast zich en maakte vastberaden twee krachtige vuisten.

De jonge woudnimf stapte enkele passen achteruit, boog door zijn knieën en liep daarna met hoge snelheid naar de zijkant van de rots. Met beide voeten samen sprong hij in een halve boog over de rand en liet zich vallen. Zijn armen drukte hij stevig tegen zich aan, en zijn vleugels sloeg hij dicht. De duikersbril werd tegen zijn gezicht aangedrukt. De wind liet zijn lippen en wangen op en neer bewegen. Toen hij bijna de grond bereikte, sloeg de nimf zijn doorzichtige vleugels open en vloog hij net boven de bodem verder, om daarna vlak voor de voeten van Pomido te landen. Hij pakte meteen de duikersbril van zijn gezicht en zette die op zijn hoofd. ‘Zag je dat?’ vroeg de avontuurlijke nimf trots.

‘Dat was echt een prachtige duikvlucht!’ antwoordde Pomido. Ze knipoogde naar haar vriend en stak een duim omhoog.

‘Keren we dan nu terug naar het woud?’ vroeg Findel, nog nagenietend van zijn gewaagde sprong.

Pomido glimlachte en liep al richting de eerste bomenrijen aan de rand van het Erynwood.

‘Vliegen of wandelen, beste vlieger van Eryn?’ vroeg Pomido plagend.

Findel lachte en dacht even na. ‘Ik denk dat ik nu toch liever wandel. Mijn vleugeltjes hebben vandaag hun best al gedaan’, antwoordde hij. ‘Trouwens, ik heb best wel honger, heb je zin om iets te eten als we terug in ons fort zijn?’

‘Prima hoor’, glunderde Pomido. ‘Er liggen vast wel nog wat koekjes of zo...’

Door de gedachte aan een tussendoortje liep Findel plots wat sneller. De duikersbril viel daardoor voor zijn ogen en zakte scheef tot op zijn neus. Hij draaide zich naar Pomido en trok een gekke bek. Ze gierden het uit van plezier en Pomido moest haar buik vasthouden omdat ze zo hard lachte. Daarna wandelden ze samen verder naar het woud.

Al sinds hun kindertijd waren ze de beste vrienden, omdat hun families in dezelfde boom in het Erynwoud woonden. Pomido was iets groter en ouder, waardoor ze zich soms als een grote zus gedroeg. Ze stapte wat dichterbij en trok haar vriendje stevig tegen zich aan. Haar knuffel zorgde ervoor dat Findel zich verlegen voelde, maar hij liet haar begaan.

Plots zag Findel op het pad tussen de bomen iets bewegen. Net op het moment dat hij ernaar keek, stond het stil. Het vreemde figuurtje of wezentje besepte dat het door iemand was gezien. Findels hart klopte in zijn keel. ‘Zag je dat, Pomido?’ fluisterde hij heel zacht. Als een standbeeld keek hij recht voor zich en van schrik spreidde hij zijn armen, omdat er misschien gevaar dreigde.

‘Wat? Wat zie je?’ vroeg Pomido nieuwsgierig, terwijl ze snel om zich heen keek. Omdat ze niet meteen zag wat hij bedoelde, keek ze alle kanten op.

Findel wees naar een klein, bruinig en knoestig stukje hout. 'Er staat iets in het midden van het pad. Kijk, daar!' fluisterde hij.

'Oh, ik zie het nu. Wat zou het kunnen zijn?' Ondertussen liep Pomido met kleine pasjes dichterbij het stukje hout om het van dichterbij te kunnen bekijken.

'Het lijkt wel een boomstronkje', antwoordde Findel bijna onhoorbaar.

Pomido keek vragend naar Findel, en zag dat hij nog steeds zijn duikersbril droeg. Hij pakte de bril aan de zijkanten vast en draaide aan twee schroefjes, waarmee hij het beeld kon vergroten of verkleinen. Dat was een aanpassing die zijn oom Frekel aan de bril had aangebracht, zodat hij die ook als verrekijker of microscoop kon gebruiken.

'Ik heb het... bijna... voor elkaar', zei Findel geconcentreerd. Hij stak zijn tong uit zijn mondhoek en draaide aan de schroefjes van de bril.

Pomido liep haar vriendje voorbij en moedigde hem aan om haar te volgen. 'Ach, kom nou, je bent toch niet bang voor een stukje hout?' zei de nimf plagerig.

'Ze heeft gelijk. Even niet flauw doen', zei Findel tegen zichzelf. Hij zette de bril terug op zijn hoofd en liep Pomido snel achterna.

Zodra ze dichterbij kwamen, zagen de nimfen dat er inderdaad een boomstronkje in het midden van het pad stond.

Aan weerszijden staken twee takjes omhoog, elk met een drietal friskgroene blaadjes eraan vast.

‘Waar komt dat ineens vandaan?’ vroeg Findel. Hij zakte op z’n knieën en keek vol verwondering naar het boompje.

Pomido haalde haar schouders op en ging in kleermakerszit zitten. ‘Weet ik niet’, antwoordde ze.

‘Zou het hier door iemand zijn geplaatst?’

‘Maar door wie dan? Zou iemand ons willen plagen en het stronkje daarom hier hebben neergezet?’

‘Ons plagen? Er is niemand in de buurt.’ Ondertussen keek Findel om zich heen om na te gaan of er andere nimfen aanwezig waren.

‘Nee, inderdaad, er is niemand anders’, besloot Pomido. Ze boog dichter naar het stronkje en bekeek het nog eens van alle kanten. Voorzichtig pakte ze een van de groene blaadjes vast en streek er zachtjes over.

Plots klonk een hoog stemmetje dat bijna onhoorbaar lachte. ‘Hihihi...’

De nimfen sprongen snel achteruit.

Het boomstronkje opende twee oogjes die in de schors verborgen zaten. ‘Dat kietelt...’ sprak een al even kleine mond.

Fel geschrokken en helemaal verrast steeg Pomido op en vloog ze achteruit.

Findel keek naar haar met een grote glimlach en zei: 'Je bent toch niet zelf bang voor een stukje hout?' Daarna draaide hij zich naar het stronkje. 'Hoi, wie ben jij?' vroeg Findel nieuwsgierig. Hij bestudeerde het boompje van alle kanten.

'Ik ben Tri, en ik ben een mini-Ent', antwoordde het stronkje, waarna het met zijn takjes schudde en de groene blaadjes heen en weer ritselden.